

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová
Vzpurná Irka

LYNNE GRAHAMOVÁ

VZPUŘNÁ IRKA

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

už teď v lednu budete mít zajímavou příležitost se zamyslet nad tím, co dokáže čas...

Já vím, je to banalita, všichni dobře víme, že čas je neomezený vládce, zastavit se nedá, utéct se mu nedá..., ale mně jde o něco jiného. Udělal jsem totiž takový pokus: v příbězích v edici Sladký život a Sladký život Duo budete mít možnost posoudit, jak se čas podepsal na tvorbě mých autorek. V lednu si totiž budete moci přečíst příběhy Ouvertura pro popelku a Vzporná Irka, obě od Lynne Grahamové. V únoru to budou povídky Provdám se za tebe, ale... a Levandulový vrch, opět od Lynne Grahamové, v květnu pak Jak si Ital přál a Napravený nepřítel, tentokrát od Jennifer Haywardové. Jak se asi čas podepsal na způsobu, jakým autorky píší, respektive psaly? Jednotlivé texty od sebe totiž vždy dělí minimálně deset let!

Myslím, že se ale nemýlím, odvážím-li se tipnout, že budete spokojená. Protože ať už se na tvorbě – počtu vrásek a dioptrií – čas podepíše jakkoliv, láska zůstane láskou.

A to je to, o čem mé autorky pro Vás psaly v minulosti a o čem píší i v současnosti!

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

VZPURNÁ IRKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Ravelli's Defiant Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Vzpurná Irka, 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2577-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2578-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2579-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cristo Ravelli si nevěřícíma očima měřil rodinného právníka. „Apríla snad už bylo, jestli se nemýlím,“ mračil se na něj.

Robert Ludlow, zakládající společník firmy Ludlow a Ludlow, zachoval kamennou tvář. Cristo byl přední investiční bankéř se specializací na rizikový kapitál a snad jeho profesní zaměření způsobovalo, že přímo nesnášel žertování. Robert se často v duchu podívoval, jestli má ten muž před ním vůbec smysl pro humor. Podle jeho názoru bral Cristo život až příliš vážně, čímž se zcela lišil od svého již zesnulého otce Gaetana Ravelliho. Ten byl pro změnu bezstarostný a lehkomyslný a uměl života užívat plnými doušky.

„Obávám se, že se o žádný vtip nejedná,“ odtušil Robert mírně. „Tvůj otec si pořídil s jistou Irkou pět dětí a...“

Cristo na něj upřel zděšený pohled. „Chceš říct, že všechny ty roky, co jezdil do Irska na ryby, tak...?“

„Bohužel,“ přitakal Robert. „Nejstaršímu je patnáct.“

„Cože? Patnáct?“ zaúpěl Cristo a sevřel široká smyslná ústa. Jen stěží se zdržel kleteb, z nichž by jeho otec určitě neměl radost. Z očí mu sršely blesky. Říkal si, proč se tomu vlastně tak diví, když byl jeho otec pověstný tím, že nenechal na pokoji žádnou

sukni. Byl několikrát ženatý, a jak se nyní Cristo dozvídal, kromě tří legitimních synů po sobě zanechal také pět nemanželských dětí.

Cristo by něco takového v žádném případě neudělal. Z plození potomků, a nemanželských zvláště, měl až posvátnou hrůzu. Proto mu dělalo obrovské potíže pochopit, že jeho otec byl jiný. Nechápal to tím spíš, že se Gaetano o své syny nikdy nezajímal, avšak přesto lehkovážně plodil další děti. Cristo věděl, že by jeho bratři Nik a Zarif byli Robertovou zprávou stejně znechucení, jenže je tím nezamýšlel zatěžovat. Nik se stále nevzpamatoval z rozvodu, na němž měl Cristo svůj podíl, takže si zasloužil klid. A co se týkalo Zarifa, ten si jako vládce jisté země na Blízkém východě rozhodně nemohl dovolit žádný skandál. Senzacechtivá média čekala na každou příležitost, aby zvýšila sledovanost či náklad, a Cristo jim to v žádném případě nehodlal dopřát, navíc na bratrův účet.

„Tak patnáct, říkáš,“ poznamenal zamyšleně. Došlo mu, že Gaetano musel soustavně podvádět Zarifovu matku, aniž by mu na to přišla. Bylo jasné, že se to veřejnost nesmí za žádnou cenu dozvědět. Mohl by to být Zarifův konec. „Omlouvám se, Roberte,“ pronesl Cristo smířlivě, „ale takovou zprávu jsem vážně nečekal. Jsem úplně v šoku. Co matka těch dětí – víš o ní něco?“

Robert zvedl šedivějící obočí. „Už jsem zkontaktoval tvého irského pozemkového makléře,“ řekl. „Vyjádřil se, že lidem ve vesnici je dotyčná žena už dlouhou dobu trnem v oku. Jmenuje se Mary Brophyová a prý se vždycky chovala nemravně. Jsou znechucení, že žije právě tam, ale nevědí si s ní rady.“

„Nedivím se, že si otec vyhlédl zrovna místní děvku,“ podotkl Cristo chmurně. „Vždycky měl pro takové ženské slabost. Nakonec to není žádné tajemství,“ dodal s vážným výrazem v hezkém snědém obličejí.

Zhluboka vzdychl. „V jaké výši vůbec pro tu tlupu potomků stanovil výživné?“ otázal se a zkrivil rty.

Robert si odkašlal. „Právě to bylo důvodem, proč jsem se o této nemilé záležitosti zmínil,“ odušil opatrně. „Jak sám zjistíš, Gaetano ve své závěti opomenul jak onu ženu, tak své děti. Není tam o nich ani zmínka.“

Cristo potřásl pochybovačně hlavou. „Chceš tím říct, že se o ně otec nepostaral? To snad není ani možné! Měl s tou... s tou ženskou v průběhu patnácti let pět dětí a vůbec nic jim neodkázal?“

Robert uhnul očima. „Bohužel je to tak,“ potvrdil Cristovi. Celá záležitost pro něj byla hodně nepříjemná. „Nenechal jim ani penny... Myslel jsem si, že jim třeba založil nějaký tajný účet, ale... nic, vůbec nic. Ona... žena po mně teď požaduje peníze na školné. Troufám si tvrdit, že tvůj otec nikdy nemyslel na budoucnost, v tom se mnou jistě budeš souhlasit. Vždycky žil ze dne na den. Nejspíš se domníval, že tu bude nejmíň do osmdesátky, takže neměl potřebu své nemanželské děti jakkoliv zajistit.“

Cristo souhlasně pokýval hlavou. „Je to tak. Až na to, že zemřel ve dvaasedesáti a hodil mi všechny ty starosti na krk,“ procedil skrze zuby. Měl toho právě tak dost. Čím víc se o té nepříjemné věci dozvídal, tím víc ho znechucovala. „Vypadá to, že se do té zpropadené záležitosti budu muset vložit osobně,“ prone-sl. „Bojím se, aby se o tom nedozvěděl tisk.“

„To samozřejmě zcela chápu,“ poznamenal Robert. „Nakonec je všeobecně známo, že média si přímo libují v příbězích o nevěrných džentlmenech s nemanželskými potomky... Čím víc manželek, milenek a dětí, tím líp pro ně.“

Cristo bezmocně zaskřípal bělostnými zuby. Robert měl pravdu, ostatně jako vždy. Z medově zbarvených očí mu šlehalý ohnivé blesky. Za otce se styděl

ještě za jeho života a teď se nepřítelně vztekal nad tím, že to otcovou smrtí v žádném případě nekončí.

„Musím přiznat, že upřímně doufám v adopci,“ konstatoval, když se trochu uklidnil. „Tím by se celý nechutný problém mohl hladce a především navždy vyřešit.“

Cristo byl svým nápadem tak nadšený, že si málem nevšiml zneklidněného výrazu svého protějšku. Starý muž se však brzy vzpamatoval a na obličej se mu zase objevila obvyklá neutrální maska. „Myslíš, že k tomu bude jejich matka svolná?“ otázal se opatrně.

Cristo pohrdavě zafuněl. „Pokud je to jedna z těch, které si otec tak rád vybíral, pak by to měla být úplná hračka. Nabídnou jí víc než uspokojivou kompenzaci a bude to vyřízené,“ vysvětloval s přesvědčením v hlase. Zdálo se, že tomu skutečně věří.

Robert se Cristovu návrhu nedivil, dokonce ho chápal. Přemýšlel nad vyšší částky, za niž by se jakákoliv žena byla ochotná vzdát svých dětí, a nějak mu to pořád nešlo. Najednou byl vděčný za to, že nevyrůstal v privilegovaném prostředí, které by z něj udělalo cynika, jenž bezvýhradně věří v moc a sílu peněz. Věděl, že Cristo vyrůstal v nefunkční rodině a že jako takový nemůže ani tušit, čeho jsou mnozí rodiče schopní pro své potomky udělat nikoli pro peníze, ale z čisté lásky.

Cristo, i když byl ještě celý vystresovaný z obchodní cesty do Švýcarska, se okamžitě rozhodl jednat. Protáhl ramena, vzal telefon a zavolal své osobní asistence Emily, aby mu zarezervovala letenku do Dublinu. Byl pevně rozhodnutý vyřídit tu nepříjemnou záležitost co nejdříve, aby se pak s plnou vervou mohl znovu vrhnout do práce.

„Jak já je nenávidím!“ zvolala procítěně Belle. Hezký obličejík měla zkřivený zlostí. „Nenávidím všechny z té jejich hnusné rodiny!“

„Nejspíš ti nedochází, že to jsou tví bratři,“ připomněla jí vlídně babička. „A navíc dobře víš, že to s tou nenávistí nemyslíš vážně.“

Belle se jen stěží ovládala. Od přírody měla prudkou povahu. Věděla však, že babička má pravdu. Omluvně se na ni dívala, ale mlčela. Isa byla drobná křehká žena s prošedivělými vlasy a přímýma zelenýma očima, které měly stejný odstín jako oči její vnučky. „Ten zatracený právník se ještě neuráčil odpovědět na mámin dopis ohledně školného,“ pronesla Belle o poznání mírněji. Pak jí však v očích opět zahořel plamen vášnivého vzteku. „Nenávidím je za to, že se jich musíme doprošovat toho, co by mělo být samozřejmé! Máme na to přece právo!“

„Ano, je to nepříjemné,“ konstatovala Isa Kellyová, „ale neměla bys zapomínat, že za všechno může Gaetano Ravelli. To on je vinen tím, že...“

„Neboj, na to nikdy nezapomenu!“ vyhrkla Belle a zlostně oddupala k oknu, které vedlo do maličké zadní zahrádky. Znovu se jí vybavilo, jak byla ve škole od spolužáků neustále šikanovaná jen proto, že její matka měla poměr s Gaetanem Ravellim. Výjimky se sice našly, ale jinak si většina lidí s potěšením smlsla na ženě, která měla dlouhodobý vztah s ženatým mužem a která mu navíc bez zábran plodila nemanželské děti. Bellina matka Mary byla veřejně označená jako děvka a ostuda celé vesnice, a citlivá dospívající dívka to těžce nesla.

„Už je na onom světě,“ poznamenala Isa mírně, snad proto, aby ji uklidnila. „A tvoje matka bohužel taky,“ dodala s povzdechem.

Bellino srdce sevřela známá bolest. Přítomnost milující a srdečné matky jí velice chyběla. Mary dovedla vytvořit skutečný domov, v němž se všichni členové rodiny cítili bezpečně a kam se každý den rádi vraceli.

Bellina matka zemřela před necelým měsícem na infarkt a její smrt byla tak nečekaná, že z toho byla rodina stále v šoku. Kdo by čekal, že se ta veselá žena plná života tak brzy po čtyřicítce rozloučí se životem? Nikdy nebyla nemocná, avšak zasvěcení věděli, že má slabé srdce. Po těžkém porodu dvojčat ji gynekolog varoval, že by se dalšího těhotenství měla za každou cenu vyvarovat, jenže Mary měla svou hlavu. Tvrdila, že to je všechno nesmysl, a když přišla znovu do jiného stavu, vůbec se tím neznepokojovala. Těšila se na další miminko jako na všechna předchozí, jenomže narození šestého dítěte ji stálo život. Belle se zachmuřila. Kdyby neotěhotněla, mohla tu její matka ještě hezkých pár let být, pokud by na sebe ovšem dávala pozor.

Místní sice povětšinou neváhali plivnout po Mary špinavou slinou, kdykoli se k tomu naskytla příležitost, avšak ti bez předsudků museli uznat, že to byla hodná a pracovitá žena. Pro každého měla milé slovo, snad nikdy se nemračila, a když někdo potřeboval pomoc, byla první, kdo se nabídl. Nepomlouvala a hleděla si svého, což se o mnohých jejích susedech nedalo v žádném případě říct. Několikrát se však stalo, že se z Maryiných zavilých nepřátel stali její nejvášnivější obhájci, jakmile poznali její přátelskou a bezelstnou povahu.

To Belle byla jiná. Měla v sobě hrdost, kterou podle jejího názoru matka postrádala, a nesklonila se před ničím a před nikým. Gaetana Ravelliho odjakživa nenáviděla kvůli jeho prolhané a manipulativní povaze a nepokrytému sobectví.

Tag u jejích nohou zakňoural, jako by vycítil paniččino napětí. Byl to černo-bílý teriér, hravý a veselý pejsek, jenž teď upíral svůj zbožňující pohled na Belle a čekal na pohlazení. Belle se pousmála, sklonila se a podrábala ho na hlavě. Do obličeje se jí přitom nahrnula hříva tizianových vlasů, které měla samý prstýnek. Netrpělivě

si je zastrčila za uši, a když se narovnávala, pomyslela si, kdy asi tak bude mít konečně čas a především peníze, aby si je nechala zastříhnout. Finance se nedostávaly na důležitější věci, než byla návštěva kadeřníka.

Jediným štěstím bylo, že jim patřil alespoň skromný domek na úpatí kopce, na jehož vrcholku pyšně stál Mayhill House. Proradný Gaetano ho před lety nechal přepsat na Mary, aby ji opil finanční zárukou, která se nyní ukázala jako krajně nedostatečná.

Belle trochu nevděčně napadlo, že střecha nad hlavou je k ničemu, když není z čeho platit účty. Hned se však napomenula. Řekla si, že to vždycky může být horší, a vzpomněla si na ty, kteří musí trávit dny a noci na ulici, protože nemají kam jít. Zamyšleně našpulila rty. Předpokládala, že domek bude muset prodat, aby měla se sourozenci z čeho žít. Byla připravená se za sebe i za ně bít jako lvice. Věděla, že to za ni nikdo neudělá. I když nebyli legitimními potomky, měli i oni přece právo na poměrnou část majetku zesnulého otce. O tom byla Belle skálopevně přesvědčená.

„Musíš mi dovolit, abych teď za tebe převzala péči o děti,“ naléhala na svou nejstarší vnučku Isa. „Mary byla moje dcera. Dopustila se chyb a já nechci, abys za ně platila ty.“

„Nezvládneš je,“ namítala Belle. „Bylo by toho na tebe moc.“ Babička Isa byla sice silná a nezdolná žena, ale věkem se už přehoupala přes sedmdesátku a Belle dobře věděla, jak její sourozenci dají zabrat. Měla o Isu strach. Nepřipadalo jí správné, aby jí hodila na krk děti, které vyžadovaly tolik péče. Přece jen to byla stará žena, jež potřebovala především klid.

„Šla jsi studovat daleko odsud, abys utekla před situací, kterou způsobila tvá matka,“ hučela do ní Isa. „A taky nezapomeň, že sis po dokončení univerzity plánovala najít práci v Londýně.“

„To je život,“ podotkla Belle suše. „Plný nečekaných změn a zvratů... a ty se prostě musíš přizpůsobit. Děti přišly během dvou měsíců o oba rodiče. Jsou hrozně nejisté. Bojí se, co s nimi bude. Nemůžu je přece jen tak opustit a spoléhat na osud, že se o ně postará.“

„Bruno a Donetta jsou přes rok na internátě,“ vedla si stará žena svou. „Kromě prázdnin a delších svátků stejně nejsou doma. A dvojčata chodí do základní školy. Doma je jen Franco... ale tomu brzy budou tři, takže už bude moct chodit do školky. Zvládla bych to.“

Belle si musela přiznat, že po smrti matky ji napadlo totéž, ale cítila tak obrovskou vinu, že na to rychle zapomněla. Neměla se však za co stydět. Péče o mladší sourozence byla hodně vyčerpávající a Belle se často cítila jako vězeň. Nemohla se nikam hnout, ani na chvíli si vydechnout... Pořád tu byly děti, které si žádaly láskyplnou a vytrvalou péči.

O tom, že by se o děti mohla postarat Isa, spolu už mluvily dřív. Belle si její návrh držela jako zálohu, kdyby bylo nejhůř. Věřila, že by to babička bez obtíží svedla. To bylo však předtím, než okusila na vlastní kůži, jaké to je, pečovat o tolik dětí a ani na okamžik si neodpočinout. Velice brzy pochopila, že Isin návrh je čirá fantazie a že by byla hodně naivní a lehkomyšlná, kdyby jí starost o sourozence přenechala. Belle bylo teprve třiadvacet a často se cítila tak unavená, že byla ráda, když mohla na konci dne padnout do postele.

Někdo hlasitě zabušil na dveře. Obě ženy nadskočily leknutím a překvapeně na sebe pohlédly. Belle šla s lehkou bázní v srdci otevřít. Za dveřmi naštěstí stál její dlouholetý kamarád, s nímž léta chodila do školy. Mark Petrie byl jedním z mála přátel, kteří při ní vždycky věrně stáli. Ostatní se na její rodinu dívali skrz prsty.

„Pojď dál,“ pozvala štíhlého tmavovlasého mladíka, „a posaď se. Dáš si kávu?“

„Ano, díky.“

„Jak se pořád máš, Marku?“ vyptávala se hned Isa s širokým úsměvem na tváři.

„Skvěle,“ odtušil Mark. „Zato o Belle si dělám starosti,“ dodal a vrhl pohled plný obdivu na Isinu vnučku. Vzdychl a odkašlal si. „No, půjdu rovnou k věci. Dneska ráno jsem slyšel, jak se otec s někým baví po telefonu, a podle toho, co říkal, to musel být někdo z rodiny Ravelliových. Myslím, že to byl Cristo...“

Belle sebou trhla. Cítila, jak se jí tělem šíří napětí. Postavila hrnek s kávou před Marka a tázavě se na něj zahleděla. „Podle čeho tak soudíš?“ zeptala se.

„Cristo je správcem Gaetanova majetku a vyptával se táty na tvou matku. Jenže tátovi se nikdo neobtěžoval říct, že Mary je už nějakou dobu po smrti, protože zemřela, když byl právě s mámou u strýce v Austrálii...“

„A proč taky?“ namítla Belle. „Víš přece, že máma s tvým tátou zrovna dobře nevycházela.“ Mezi pozemkovým makléřem Danielem Petriem a Mary Brophyovou, která pracovala na Mayhillu jako hospodyně, se během let nahromadilo mnoho zlé krve. „Nemůžeš se divit.“

Tak Cristo Ravelli, myslela si Belle znechuceně. Ten pokrytecký kravaťák a nápadný hezoun, který se neumí smát...

Jak šla léta, snažila se rozplétat Gaetanovy milostné eskapády pomocí internetu – z čisté potřeby informovanosti. Našla tam odpovědi na otázky, které si její matka nikdy neopovážila klást. Na to byla příliš důvěřivá. Belle se tak dozvěděla o všech manželkách, synech a skandálech, které jeho bohatý manželský i mimomanželský život provázely. Velmi brzy tak

přišla na to, že matčin milenec je zhýralý Casanova, který za sebou zanechává jen vyprahlou poušť. Zjistila, že si za manželky vybírá výhradně zámožné ženy, takže jí bylo okamžitě jasné, že se s její matkou nikdy neožení, poněvadž Mary byla chudá jako kostelní myš. Ani se jí to neodvážila říct, aby ji neranila.

„Pointa je v tom,“ pokračoval Mark, „že Ravelliovi chtějí dát všechny Gaetanovy děti k adopci. Alespoň tolik jsem vyrozuměl.“

„Cože?“ zvolala Belle vyděšeně. „K adopci? Proč?“ Nevěřila vlastním uším.

„Nejspíš se jich chce Gaetanova rodina co nejdříve zbavit,“ mínil Mark. Pokrčil rameny a pokračoval: „Do tisku se nic nedostane a o děti bude postaráno... Evidentně si nad vším chtějí umýt ruce.“

„Ale o děti přece *je* postaráno!“ vyhrkla Belle do-
tčeně, jako by adopce jejích sourozenců byl Markův nápad. „Mají domov, svou rodinu... *Nemůžou* je od sebe přece jen tak odtrhnout! Patří k sobě!“

Mark si znovu odkašlal. Ačkoliv Belle úplně chápal, citové výlevy neměl rád. „Jsi jejich poručník?“

„A kdo jiný!“ houkla Belle.

„Vím, jak to myslíš, ale je to právně ošetřené?“ otá-
zal se Mark. Odpověď znal a znala ji i Belle. Pohlédla na přítele žalostnými zelenými očima a mlčela.

Mark pokýval hlavou. „Měla bys jít co nejdříve za právníkem,“ radil jí upřímně. „Musíš děti dostat do své péče, jinak... jinak mám vážné obavy, že to nedopadne dobře. Gaetanova rodina má na děti nejspíš větší právo než ty.“

„Ale to je přece holý nesmysl!“ vybuchla Belle. „Gaetano se o své děti vůbec nezajímal! Byly mu ukradené!“

„To je možné,“ připustil Mark smutně, „ale právníci by to mohli vidět jinak. Nezapomínej, že platil školné

a přepsal na tvou matku domek.“ Jako student práv měl o jistých věcech lepší přehled než jeho kamarádka. „Celkově možná nebyl dobrý otec, ale o nezbytné záležitosti se staral. A nemysli si, Gaetanovi synové by toho uměli využít! Mají na děti mnohem větší právo, než se může na první pohled zdát. Bohužel.“

„Ale Gaetano je přece vynechal v závěti!“ přela se s Markem Belle a neústupně vystrčila bradu.

„Na tom nezáleží,“ hájil svůj postoj Mark. „Zákon je zákon,“ konstatoval se smrtelnou vážností, která by za jiné situace působila směšně. „Jednou jsou to Gaetanovy děti... to jim nikdo nevezme.“

„Panebože... adopce...“ Belle zdrceně dosedla na židli. „To je příšerné! Vůbec si to neumím představit! Jsem si jistá, že by si nic takového nedovolili, kdyby byla máma ještě naživu,“ promlouvala hořce. „Nikdo nemůže obejít matku...“

„Máš pravdu,“ vzdychla Isa ztěžka. „Kdyby Mary žila, jistě by si to nenechala líbit. Ale,“ ožila náhle, „já jsem přece jejich babička! Copak já do toho nemám co mluvit?“

„To silně pochybuju,“ ozval se Mark, který už se svou ustavičnou skepsí začínal být protivný. „Nastěhovala jste se sem až po dceřině smrti. Před tím s vámi děti nikdy nebydlely.“

Belle najednou zasvítilo v očích. „Mohla bych předstírat, že jsem jejich máma!“

„To myslíš vážně?“ obrátila se na ni babička. „Nemluv hlouposti, Belle.“

„Proč? Cristo Ravelli přece netuší, že je máma po smrti! To přece *musí* vyjít!“ Belle se poprvé po dlouhé době usmála. Byla si jistá, že uspěje.

„Nemůžeš přece předstírat, že je ti přes čtyřicet,“ namítl Mark pochybovačně. Bellin nápad mu připadal pěkně hloupý.